

РЕШЕНИЕ

№ 26135

гр. София, 28.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в
публично заседание на 03.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **3899** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 44, ал. 1, във връзка с чл. 41, т. 2 от Закона за опазване на общественения ред при провеждането на спортни мероприятия (ЗООРПСМ), във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано е по жалба на П. Ч. П., чрез адвокат Т. Н. срещу Заповед за налагане на принудителна административна мярка (ПАМ) № 26-VI-6-0003 от 02.03.2026 г., издадена от началника на 01 РПУ - СДВР, с която на оспорващия е наложена забрана за посещение на спортни мероприятия за срок от една година.

В жалбата, от съда се иска оспорената заповед да бъде отменена, като незаконосъобразна.

Посочва се, че административният орган не е изпълнил задължението си да разкрие обективната истина. Съвсем необосновано е прието, че П. П. е участвал в сбиване, по смисъла на чл. 21, ал. 1, т. 10 от ЗООРПСМ.

Инвокирани са доводи, че оспорващият след посещенията си футболна среща се е прибирал у дома и на една от станциите на метрото е видял група момчета, които е възприел като привърженици на противников отбор. Те започнали да се бутат. Едно от тях си сложило маска, което е забранено, а друго посегнало към джоба си, от където извадило черен предмет, възприет от П. като стъгаема палка. Приемайки, че ще бъде нападен от момчетата, той решил да се защити, като замахнал с ръка и ударил едно от тях. Действията му не били насочени срещу конкретно лице, а имали за цел единствено самозащита от евентуална агресия от тяхна страна.

Във връзка с изложеното в жалбата се твърди, че не е налице хулиганство от страна на П.. Той е действал след като се е уплашил за собствената си безопасност.

Навеждат се подробни аргументи за това, че случката представлява маловажен случай.

Жалбоподателят не е имал такива прояви в миналото, а за пострадалото лице не са настъпили каквито и да са вредни последици. Цитира се съдебна практика в подкрепа на това твърдение.

След случката П. е бил задържан, но не са му били повдигнати обвинения за престъпление от общ характер. У него не са били намерени забранени предмети, а напротив у едно от лицата от групата е намерен лютив спрей, който е бил изхвърлен по указания на един от дошлите полицейски служители.

Излагат се доводи за нищожност на оспорения акт, поради липса на мотиви относно определянето на максимален срок на наложената забрана. Не е взето предвид, че П. е бил провокиран от маскирани и въоръжени лица от една страна, а от друга той е дългогодишен член на фен клуб и никога не е участвал в такива инциденти. Във връзка с работата си, той посещава спортни събития, което няма да може да продължи, ако процесната ПАМ бъде оставена в сила.

По време на проведеното по делото открито заседание оспорващият се явява лично и заедно с упълномощения от него адвокат Н. поддържа жалбата. В дадения от съда срок, не са представени са допълнителни съображения в писмен вид. Претендира се присъждане на разноски.

Ответникът по оспорването не се явява. Пълномощникът му юристконсулт С. намира жалбата за неоснователна, като развива подробни доводи в писмени бележки. Твърди, че в случая е безспорно установено, че П. не спазил нормите на ЗООРПСМ, като действията му могат да определят като спортно хулиганство, което е основание за издаването на оспорения акт. Посочва, че заповедта е издадена при наличие на материална компетентност на административния орган.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и изразеното становище на процесуалния представител на ответника по оспорването и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

Страните не спорят, че оспорващият П. П. е посетил футболна среща, с участието на П. „Л.” и П. „Локомотив” на 01.03.2026 г., провеждана на стадион „Г. А.” в [населено място].

Видно от докладна записка от 01.03.2026 г., съставена от А. Б., полицаи в сектор „М.”, към отдел „Охранителна полиция” – СДВР, на тази дата той и негови колеги са изпълнявали служебните си задължения и са следели за спазване на обществения ред на метро станция „Софийски Университет”, след провеждане на футболната среща, между П. „Л.” и П. „Локомотив” на стадион „Г. А.” в [населено място].

Около 19:00 часа полицаи Б. е забелязал група от шест непълнолетни лица, които от перона на метрото се насочили през топлата връзка към метро станция „О. мост”.

По същото време, от към метро станция „О. мост” вървяла група от привърженици на П. „Л.”. При разминаването на двете групи мъж ударил с ръка едно от непълнолетните момчета и то паднало на земята.

Полицай Б. незабавно пристигнал на мястото на инцидента. Били установени участниците. Лицето нанесло удара било идентифицирано като П. П., пострадалият бил К. В. - непълнолетен.

По-късно на място пристигнал патрул от 01 РПУ – СДВР и екип на „Спешна помощ”, който прегледал пострадалия. Видно от приложения по преписката амбулаторен лист, издаден от УМБАЛСМ „Пирогов”, К. В. е прегледан в болницата на 01.03.2026 г. Констатирано е, че има следи от тилно падане в ляво. Предложена е хоспитализация, но той е отказал. Препоръчано е активно наблюдение на състоянието му.

От лицата били снети обяснения, а П. бил задържан с издадена на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР и бил извършен личен обиск.

На 02.03.2026 г. срещу П. П. били издадени акт за установяване на административно нарушение и наказателно постановление, с което на същия е наложено административно наказание „глоба” в

размер на 511 евро, на основание чл. 25 от ЗООРПСМ.

На основание чл. 30, ал. 1, т. 1 от ЗООРПСМ, началникът на 01 РПУ – СДВР е издал процесната заповед за налагане на ПАМ.

Видно от удостоверение рег. № 513р-140735 от 22.12.2025 г. Комисар И. З. е бил назначен на длъжност „началник” на 01 РПУ – СДВР, каквато длъжност той заема и до момента.

По делото бяха разпитани двама свидетели, а оспорващият П. П. даде обяснение на основание чл. 176 от ГПК, във връзка с чл. 144 от АПК.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспорената заповед е съобщена на П. П. лично на 02.03.2026 г., видно от положения върху екземпляр от нея саморъчно написан текст. Жалбата е подадена от упълномощения адвокат Т. Н., чрез административния орган и чрез КЕП на 16.03.2026 г., т.е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна – участник в административното производство срещу акт, подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Заповедта е издадена от компетентен орган. Съгласно чл. 30, ал. 1, т. 1 от ЗООРПСМ, в срок не по-късно от 24 часа от съставянето на акта по чл. 26, ал. 1 началникът на районното управление на МВР по местоизвършване на нарушението или оправомощено от него длъжностно лице и издава наказателно постановление и заповед за налагане на принудителна административна мярка забрана за посещение на спортни мероприятия в страната и в чужбина в случаите по чл. 21, т. 1 – 10. Видно от цитираното по-горе удостоверение, издалият заповедта И. З. е бил надлежно назначен за началник на 01 РПУ – СДВР, поради което той има компетентност да издава заповеди по чл. 30, ал. 1, т. 1 от ЗООРПСМ.

Противно на твърденията в жалбата, заповедта е издадена в съответната форма по чл. 59, ал. 2 от АПК и при липса на допуснати съществени процесуални нарушения. По силата на чл. 42 от ЗООРПСМ мярката се налага в производство по глава четвърта, раздел II от ЗООРПСМ „Установяване на извършени противообществени прояви“ (чл. 26-35 от ЗООРПСМ).

Разпоредбата на чл. 26, ал. 1 от ЗООРПСМ урежда правомощие на полицейските органи на МВР за извършени противообществени прояви по този закон да съставят акт за установяване на нарушението в съответствие с изискванията на Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Съгласно чл. 30, ал. 1, т. 1 от ЗООРПСМ в срок не по-късно от 24 часа от съставянето на акта по чл. 26, ал. 1 началникът на районното управление на МВР по местоизвършване на нарушението или оправомощено от него длъжностно лице издава наказателно постановление и заповед за налагане на ПАМ забрана за посещение на спортни мероприятия в страната и в чужбина в случаите по чл. 21, т. 1 – 10.

В разглеждания казус срещу П. П. е съставен акт № VI-6/02.03.2026 г. за установяване на административно нарушение по чл. 21, т. 6 от ЗООРПСМ. Към акта са приложени документите по чл. 27, т. 1 и т. 2 от ЗООРПСМ.

Оспорената заповед е издадена в срока по чл. 30, ал. 1, т. 1 от ЗООРПСМ. Липсват данни за допуснати съществени процесуални нарушения – такива, които съществени са ограничили правото на защита на засегнатото лице или ако не бяха допуснати, органът би постановил решение в противен смисъл. Спорът между страните е изцяло материалноправен – относно

намерено от административния орган основание за налагане на ПАМ по чл. 21, т. 10 от ЗООРПСМ.

Съгласно чл. 21, т. 10 от ЗООРПСМ противообществена проява (спортно хулиганство) по смисъла на този закон е проява, която не съставлява престъпление по смисъла на Наказателния кодекс и е извършена в спортния обект или в спортната зона преди, по време или непосредствено след спортното мероприятие, както и на отиване или на връщане от спортния обект във връзка със спортното мероприятие, изразяваща се в предизвикване или участие в сбивания.

Няма спор, че на 01.03.2026 г. е била проведена футболна среща между П. „Л.“ и П. „Локомотив“ на стадион „Г. А.“ в [населено място], на която оспорващият е присъствал и след провеждането, на която се връщал към дома си. Тази среща характер на спортно мероприятие по смисъла на чл. 2а, ал. 1 от ЗООРПСМ.

В разглеждания казус правния спор се свежда до това, дали действията на оспорващия могат да бъдат определени като спортно хулиганство, по смисъла на чл. 21, т. 10 от ЗООРПСМ.

В тази връзка съдът намира, че следва да обсъди показанията на разпитаните свидетели, в съвкупност с останалите, събрани и приети по делото доказателства.

В показанията си пред съда свидетелят Б. посочи, че на дата, по-рано тази година, която той не си спомня точно, е бил наряд на метро станция „Софийски Университет“, където заедно с колеги е следял за спазване на обществения ред във връзка с провеждането на футболна среща на стадион „Г. А.“ в [населено място].

Малко след 19:00 часа, той и колегата му се установили там, като Б. отишъл във вестибюл 1 – помещението, правещо връзката с метро станция „О. мост“. Там забелязал пет-шест момчета, които били непълнолетни и се насочили към метро станция „О. мост“. Били без отличителни знаци на определен футболен отбор. Били спокойни, нито викали, нито агитирали, вървели спокойно в група. Свидетелят посочи присъстващия в съдебната зала П. П., заявявайки, че същият при разминаване с момчетата, без да бъде провокиран от тяхна страна, ударил силно едно от децата, при което то паднало и си ударило главата в плочите. Ударът бил нанесен с присвита длан. Детето паднало, ударило си главата в бетонните плочки, а свидетелят своевременно се намесил и застанал между тях. П. не оказал съпротива. Дал впоследствие обяснение, че го ударил, защото сметнал, че момчетата носели палки, боксове и други забранени вещи. След това всички били поканени в служебното помещение, до пристигане на други полицейски служители. Според свидетеля, лявата половина на лицето на момчето била видимо зачервена, както и лявото око. Била извикана медицинска помощ. Всички лица, включително и непълнолетните, били проверени за носенето на забранени вещи и предмети. Не било установено наличие на такива. След това дошъл медицински екип и откарал пострадалия към „Пирогов“, а свидетелят, заедно с П. П. отишли в 01 РУ, където последният бил задържан.

Б. посочи, че момчетата били изцяло в черни дрехи, без каквито и да е отличителни знаци на футболен отбор и не проявявали никаква агресия. Според него, действията на П. могат да бъдат възприети като саморазправа от негова страна, защото той е ударил друго лице.

Другият разпитан по делото свидетел М. Й. посочи, че заедно с негови приятели, включително К., отивали на 02.03.2026 г., вечерта към 19:30 ч. - 20:00 ч. на мероприятие на футболен клуб Ц., на фракцията „Offenders“. Придвижвали се с метрото и слезли на станция „Софийски Университет“. Тръгнали към метро станция „О. мост“, за да излязат през подлеза и да достигнат Б. градина. Нямали отличителни знаци. Само едно от момчетата било с червена тениска, но без надписи. К., който също е фен на Ц., е висок е около 1,70 метра и тежи около 50 кг., т.е. той е доста по-слаб от свидетеля. След като слезли от влака и се качили на ескалаторите и забелязали множество фенове на Л., които викали. Обърнали се, за да не срещнат, но в това време един човек ударил шамар на

К.. Свидетелят посочи оспорващият П. Според него ударът бил инстинктивен. Никой от непълнолетните не отвърнал на удара и не предприел никакви ответни действия. Преди инцидента единият от неговите приятели вървял по напред, а свидетелят заедно с К. и още едно момче, вървели по-назад. След удара К. паднал, после имал проблем с окото, който впоследствие отшумял. Почти веднага дошъл служител на полицията и след всички били заведени в стаичка, където дали показания. П. също бил там. Доколкото свидетелят разбрал, П. ударил К., защото е помислил, че някой е извадил палка. След проверката се оказало, че никой от непълнолетните не носи палка.

След обсъждането на свидетелските показания в съвкупност с останалите събрани по делото доказателства могат да се направят следните изводи.

Чрез разпита на свидетели се цели разкриването на факти и обстоятелства, които не могат да бъдат установени посредством писмени доказателства или друг вид доказателствени средства, като експертизи, оглед и т.н. Свидетелите, при разпита си излагат устно пред съда данни за факти, за които те си спомнят и за които смятат, че съществуват или са съществували в даден минал момент във и независимо от страните и независимо от съда. Затова как те са възприели тези факти или как ги възприемат е от значение мястото и вида на фактите, емоционалното състояние на възприемащия ги, неговото интелектуално ниво, възраст и др. Разбира се, тези разсъждения са валидни, когато свидетелските показания са дадени добросъвестно и честно, без да са неистински или укриващи истината. Съдът следва да възприеме, дали дадено събитие, описано от свидетеля се е случило или даден факт е съществувал, като се съобрази с множество елементи, като последователност, непротиворечивост, логическо изграждане, сетивни и емоционални връзки, волева насоченост и т.н., съдържащи се както в показанията, така и в останалия, събран по делото доказателствен материал. В разглеждания случай свидетелите Й. и Б. изложиха пред съда устно факти и обстоятелства, възприети от тях в даден момент от миналото, за които те са запазила спомен в съзнанието си. Съдът, съобразявайки се с изложените по-горе разсъждения намира, че показанията им следва да бъдат кредитирани като последователни, ясни и конкретни, без носят елементи на заинтересованост. Единственото несъответствие се открива в показанията на свидетеля Й., относно датата на събитието, която той посочи като 02.03.2026 г., а не 01.03.2026 г. Грешката е допустима, с оглед на изминалия период от време.

Оспорващият П. П. даде обяснение, посочвайки, че на процесната дата присъствал на футболната среща между „Л.“ и „Локомотив“, провеждана на стадион „Г.“. След мача искал да се прибере по-бързо, затова използвал метрото.

Слязъл на метро станция „О. мост“, качил се на ескалаторите и поел по дългия коридор към метро станция „Софийски университет“. Малко преди да стигне до ескалаторите до метро станция „Софийски Университет“ се натъкнал на група младежи с черни дрехи, без отличителни знаци, но с червени нюанси около врата. П. си спомнял свидетелят Й., който бил най-висок и според него се опитал да си сложи маска за прикриване на лицето. Той спрял за да се разминат, но в същия момент едно от момчетата извадило от джоба се черен предмет, който според П. била палка. В същото време от към края на коридора се задали фенове на „Л.“, които пеели. Момчетата се стреснали и започнали да се бутат, за да избягат. Инстинктивно, може би в уплах П. замахнал и ударил едно от тях. На секундата дошъл полицаи Б. и впоследствие всички били отведени в служебното помещение. Там всички дали показания. Момчетата били проверени за забранени предмети. Едно от тях имало спрей, който полицаите му наредили да изхвърли. К. извадил черния предмет от джоба си, който бил черна зимна шапка. П. бил отведен в 01 РУ, където бил задържан.

Анализът на показанията на свидетелите и обясненията на оспорващия, дават възможност да се направят изводи в следните насоки.

Без съмнение на 01.03.2026 г. П. П. е проявил физическа агресия към друго лице на обществено място – станция „Софийски Университет“ на софийското метро. Агресията се е изразявала в нанасяне на удар в областта на главата, била е насочена към непълнолетен и не е била предизвикана по никакъв начин. Вследствие на удара непълнолетният е паднал на земята и е получил контузия в областта на лицето и окото, за което му е оказана спешна медицинска помощ в болница „Пирогов“.

Действията на П. се отличават с особена дързост и цинизъм, защото са извършени на публично място и пред множество хора. Това показва, че оспорващият няма уважение към останалите членове на обществото и не е в състояние да контролира емоциите и постъпките си.

По силата на чл. 22 от ЗАНН принудителните административни мерки се прилагат за предотвратяване и преустановяване на административни нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях. Очевиден е законодателният акцент върху превантивния характер на ПАМ, доколкото целта им е предотвратяване на нарушения и на вредните последици от тях. Идентични са целите на специалния закон (ЗООРПСМ) – *опазване* на обществения ред, *предотвратяване* на противообществени прояви, което е логично предвид факта, че извършването на спортни мероприятия е публична проява, неминуемо свързана с участието на големи групи физически лица, чийто живот и здраве следва да бъдат опазени.

Съдът намира, за абсолютно необосновани твърденията на П., че той е нанесъл удара на К. В., защото се е почувствал застрашен физически. Няма как, мъж на средна възраст, в очевидно добро физическо здраве и добра физическа форма да се почувства застрашен от група деца, които не са имали каквото и да е агресивно поведение, насочено към оспорващия или към други хора, намиращи на същото място.

Очевидно е, че действията на П. са следствие на занижен самоконтрол, принизен оценъчен капацитет за окръжаващата го действителност и нежелание за съобразяване с установените морален и правов ред в обществото.

Допълнителен аргумент в подкрепа на този извод е, че оспорващият е насочил агресивните си действия към момче с тегло около 50 кг, което е очевидно не е било от неговата физическа категория и за което той не е очаквал да отвърне на удара му.

Действията на П. лесно са могли да предизвикат сбиване и физически сблъсъци, които лесно да обхванат множество хора, намиращи се в района на метро станцията, защото в този момент там е имало привърженици на футболни отбори, връщащи се от проведеното спортно мероприятие. Това обстоятелство от своя страна би могло да бъде безспорен фактор за евентуалното настъпване на инциденти със значителни вредоносни резултати.

До такова развитие на ситуацията не се стигнало единствено и само поради проявените въздържаност и хладнокръвие от непълнолетните момчета и навременната намеса на полицаи Б..

Като дългогодишен привърженик на един от най-известните и уважавани български футболни отбори – П. „Л.“ и редовен посетител на спортни мероприятия, от П. се очаква да проявява по-висока отговорност, съдържаност и самоконтрол. Притежаването на членска карта за посещение на футболните срещи означава даването на пример за добросъвестно поведение. Участието в хулигански прояви като процесната влияят

отрицателно на общественото отношение не само към самия участник, в случая П. П., но и са предпоставка за загуба на уважение и доверие към футболния отбор, чието ръководство следва да преосмисли издаването на членски карти на лица, за които са налице данни за участие в хулигански действия, извършени преди или след спортни мероприятия, с участието на отбора.

Тук е мястото да се отбележи различният и самостоятелен характер на административното наказание по ЗАНН по чл. 26, ал. 1, вр. чл. 30а, ал. 2 от ЗООРПСМ) и наложената ПАМ по чл. 30а, ал. 1, т. 1, вр. чл. 30а, ал.3 от ЗООРПСМ. Налагането на ПАМ не съставлява административнонаказателна санкция и не се подчинява на режима на ЗАНН. Заповедта за прилагане на предвидената от закона ПАМ е вид административна принуда без санкционни последици, за разлика от наказателното постановление по ЗАНН. В съдебната практика е възприето, че административнонаказателната отговорност за виновно неизпълнение на административноправни задължения е независима и самостоятелна от административната принуда като вид държавна принуда, като основание за налагането на ПАМ е самото нарушение.

Съдът приема, че в случая нарушението е установено и обстоятелствата, около откриването му не се оспорват, както от полицейския орган, така и от нарушителя. Свидетелите и самият П. потвърдиха неговите действия, от извършването, на които последният е бил длъжен и е можел да се въздържи.

Съдът намира, че оспорената заповед е издадена в предписаната от закона форма, в съответствие с материално-правните разпоредби и при спазване на административно-производствените правила. В същата са описани законовите разпоредби, на основание, на които тя е издадена. Изложени са и мотиви за издаването ѝ – П. П. е нанесъл удар в лицето на К. В., вследствие на който същият пада на земята и си удря главата. Тези действия, които са установени безспорно и не се отричат от П. П., без съмнение носят белезите на противообществена проява по смисъла на чл. 21, ал. 1 от ЗООРПСМ. Само защото са извършени след провеждане на спортно мероприятие, те попадат в предметния обхват на ЗООРПСМ, защото в друг случай, на оспорващият е могло да бъде повдигнато обвинение по чл. 325 от Наказателния кодекс.

За пълнота следва да отбележи, че не съществува законово изискване за излагане на мотиви от какъв вид е наложената мярка – за предотвратяване, преустановяване или за възстановяване на вредите от нарушение, както неправилно се твърди в жалбата. Използването на съюза „и“ в разпоредбата на чл. 30, ал. 1, т. 1 от ЗООРПСМ е указание, че при установена противообществена проява кумулативно се налагат административно наказание чрез издаване на наказателно постановление и ПАМ чрез издаване на процесната заповед. Двете производства са отделни и самостоятелни, поради което жалбоподателят неоснователно твърди, че ПАМ му е наложена формално, без да се отчетат нарушенията, допуснати при съставянето на АУАН и издаденото наказателно постановление.

По отношение на оплакването, че в оспорената заповед не са изложени мотиви, по отношение на срока, за който е наложена процесната ПАМ, съдът го намира за неоснователно. Срокът за забрана за посещение на спортни мероприятия в страната и в чужбина е минимално предвидения, съгласно разпоредбата на чл. 25, ал. 1, предложение 2 от ЗООРПСМ.

Не се установяват каквито и да е смегчаващи отговорността обстоятелства, за да се

приеме, че случаят е маловажен. Напротив констатират се отегчаващи обстоятелства, защото физическата агресия е била насочена към непълнолетно лице, получило контузии и леки травми, извършена е на обществено място и пред множество свидетели, а П. П. не изразява каквото и да е съжаление за действията си нито по време на съдебното, нито по време на административното производство.

Предвид на гореизложените съображения трябва да се приеме, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, в предвидената форма и при съответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона, поради което следва да бъде оставен в сила.

С оглед изхода на спора по отношение на направените разноски, ответникът, чрез пълномощника си е поискал такива, поради което съдът дължи присъждането им.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 4 от АПК, **Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав,**

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на П. Ч. П., чрез адвокат Т. Н. срещу Заповед за налагане на принудителна административна мярка (ПАМ) № 26-VI-6-0003 от 02.03.2026 г., издадена от началника на 01 РПУ - СДВР, с която на оспорващия е наложена забрана за посещение на спортни мероприятия за срок от една година.

ОСЪЖДА на П. Ч. П. с ЕГН [ЕГН] да заплати на Столична Дирекция на Вътрешните Работи, на основание чл. 143, ал. 4 от АПК, във връзка с чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 144 от АПК, сумата от 80 (осемдесет) евро, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно съгласно чл. 44, ал. 1 от ЗООРПСМ.